

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4225/22
2.3.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гаврило Перовић, адвокат из Београда, Савска 33/II, против тужене Републике Србије - Министарство правде - Високи савет судства, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2781/21 од 8.6.2022. године, по закључењу расправе одржана пред другостепеним судом дана 2.3.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2781/21 од 8.6.2022. године.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија - Министарство правде - Високи савет судства да тужиоцу АА из ... на име накнаде материјалне штете исплати износ од 46.500 евра са каматом обрачунатом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена почев од 4.7.2016. године до исплате, у складу са Законом о затезној камати ("Службени гласник РС", бр. 119/2012), све у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан плаћања, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија - Министарство правде - Високи савет судства да тужиоцу АА из ... на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 760.800,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија - Министарство правде - Високи савет судства да тужиоцу АА из ... на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 24.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до

исплате, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првим ставом изреке побијане пресуде, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 46.500 евра са каматом обрачунатом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање за валуту евро почев од 4.7.2016. године, па до исплате, у складу са Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан плаћања. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 848.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом тужена је првостепену пресуду побијала из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20). Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност првостепене пресуде сагласно овлашћењима прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да је жалба тужене основана.

Наиме, основано се жалбом тужене указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку с обзиром да побијана пресуда има недостатака због којих се не може испитати, јер не садржи разлоге о истакнутом приговору застарелости потраживања тужиоца. Ради отклањања наведене повреде одредаба парничног поступка, а будући да је у овој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута, другостепени суд је након одржане расправе у смислу одредбе члана 383 став 4 Закона о парничном поступку усвојио жалбу, укинуо првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака применом одредбе члана 387 став 1 тачка 6 истог закона.

На основу неспорних навода странака и оцене изведених доказа у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, другостепени суд је утврдио следеће битне чињенице за доношење одлуке у овом спору:

Против тужиоца је вођен кривични поступак у предмету Окружног суда у Београду – Посебно одељење Кп 1106, који је потом прешао у надлежност Вишег суда у Београду – Посебно одељење Кп О 163/10, а касније у Кп О 1-17/15. Решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки П 14/06 од 15.4.2006. године тужиоцу је одређен притвор који му се рачунао од 12.4.2006. године, када му је решењем МУП одређено задржавање у полицијском притвору у трајању од

48 сати, који је трајао до 4.2.2008. године, када је тужилац пуштен на слободу, након доношења решења Окружног суда у Београду – Посебно одељење Кп 1106 од 25.1.2008. године којим је за тужиоца прихваћено јемство у износу од 100.000 евра и успостављено заложно право хипотеке на износ од 10.060.180,00 динара на непокрености у власништву ББ.

Пресудом Вишег суда у Београду Кп О 1 63/10 од 15.5.2013. године тужилац је ослобођен оптужбе за више кривичних дела која су му стављена на терет, а оглашен је кривим за два кривична дела Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По 1 7/14 од 13.11.2014. године наведена првостепена пресуда је потврђена у ослобађајућем делу, а укинута у осуђујућем делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. У поновном суђењу, решењем Вишег суда у Београду – Посебно одељење КП О 1 125/15 од 12.10.2015. године обустављен је поступак према тужиоцу, услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Након правноснажности решења о обустави кривичног поступка према тужиоцу, износ положеног јемства од 100.000 евра враћен је тужиоцу на основу решења Вишег суда у Београду – Посебно одељење Кп О 1 125/15 од 24.12.2015. године, које је постало правноснажно дана 14.1.2016. године уплатом наведеног износа на рачун тужиоца отворен код банке “Интеса” дана 8.2.2016. године.

Читањем уговора о зајму закљученог дана 7.2.2008. године између ВВ - зајмодавца и АА – зајмопримца, утврђено је да је чланом 2 наведеног уговора констатовано да је... ББ у име и за рачун ... – зајмопримца АА, дана 4.2.2008. године од зајмодавца примио износ од 50.000 евра ради депоновања новца код Окружног суда у Београду – Посебно одељење ради замене притвора јемством зајмопримцу у предмету тог суда Кп 11/06 који новац је након предаје рачуноводству Окружног суда у Београду према извештају о предаји ефективног страног новца НБС од 4.2.2008. године депонован код Народне банке Србије – Одсек за ЕСН. Чланом 3 уговорено је да зајмопримац на учињени зајам неће плаћати камату уколико примљени новац врати зајмодавцу до 1.5.2008. године, а чланом 4 да уколико у уговореном року не врати новац, да ће зајмопримац на примљени невраћени зајам платити камату по стопи од 6% на годишњем нивоу рачунајући од 1.5.2008. године до дана враћања примљеног зајма у целости. Чланом 5 уговорено је да ће целокупни износ примљеног зајма са обрачунатом каматом до дана враћања зајма зајмопримац вратити зајмодавцу на први позив зајмодавца, а најкасније до дана повраћаја новца депонованог на име јемства код Окружног суда у Београду – Посебно одељење, по извештају о предаји страног новца НБС од 4.2.2008. године.

Из потврде сачињене дана 8.2.2016. године утврђено је да је ВВ својим потписом потврдио да је од АА на име повраћаја новца по основу уговора о зајму од 7.2.2008. године примио износ од 50.000 евра, као и на име обрачунате камате за период од 1.5.2008. до 1.2.2016. године, као дана враћања зајма, износ од 23.250 евра, на који начин је АА регулисао у целости своје обавезе по наведеном уговору о зајму.

Читањем уговора о зајму закљученог дана 7.2.2008. године између ГГ -

зајмодавца и АА – зајмопримца, утврђено је да је чланом 2 наведеног уговора констатовано да је ББ у име и за рачун АА, дана 4.2.2008. године од зајмодавца примио износ од 50.000 евра ради депоновања новца код Окружног суда у Београду – Посебно одељење ради замене притвора јемством зајмопримцу у предмету тог суда Кп 11/06 који новац је након предаје рачуноводству Окружног суда у Београду према извештају о предаји ефективног страног новца НБС од 4.2.2008. године депонован код Народне банке Србије – Одсек за ЕСН. Чланом 3 уговорено је да зајмопримац на учињени зајам неће плаћати камату уколико примљени новац врати зајмодавцу до 1.5.2008. године, а чланом 4 да уколико у уговореном року не врати новац, да ће зајмопримац на примљени невраћени зајам платити камату по стопи од 6% на годишњем нивоу рачунајући од 1.5.2008. године до дана враћања примљеног зајма у целости. Чланом 5 уговорено је да ће целокупни износ примљеног зајма са обрачунатом каматом до дана враћања зајма зајмопримац вратити зајмодавцу на први позив зајмодавца, а најкасније до дана повраћаја новца депонованог на име јемства код Окружног суда у Београду – Посебно одељење, по извештају о предаји страног новца НБС од 4.2.2008. године.

Из потврде сачињене дана 8.2.2016. године утврђено је да је ГГ својим потписом потврдио да је од АА на име повраћаја новца по основу уговора о зајму од 7.2.2008. године примио износ од 50.000 евра, као и на име обрачунате камате за период од 1.5.2008. до 1.2.2016. године, као дана враћања зајма, износ од 23.250 евра, на који начин је АА регулисао у целости своје обавезе по наведеном уговору о зајму.

Из исказа тужиоца, саслушаног у својству парничне странке, утврђено је да је након што је у притвору провео 666 дана у периоду од 12.4.2006. до 4.2.2008. године, пуштен уз јемство које су и он и његов бранилац предложили у више наврата и за које је најпре понуђен стан тужиочевог брата који вреди негде око 110.000 евра, што није прихваћено, због чега је тужилац замолио ... да од тужиочевих пријатеља позајми и готовински износ од 100.000 евра који је понуђен уз стан тужиочевог брата, што је и прихваћено као јемство у четвртм покушају. Износ од 100.000 евра тужилац је узајмио на два места по 50.000 евра, под истим условима – бескаматно на три месеца, са роком враћања најкасније до повраћаја износа јемства, а са каматом од 6% на годишњем нивоу уколико зајам не буде враћен до 1.5.2008. године. Новац је узајмио од ВВ и ГГ под истим условима, дакле са каматом од 6% на годишњем нивоу, што је било повољније од банкарских кредита на које је тада камата била и до 10% годишње. Након правноснажног окончања кривичног поступка, тужиоцу је положени износ јемства враћен. Од момента одређивања притвора, па током целог кривичног поступка сви тужиочеви рачуни су били блокирани решењем о привременој мери, као и располагање свим непокретностима забраном располагање и оптерећења, тако да тужилац није имао никакву могућност да из сопствених средстава обезбеди износ јемства, осим да иста позајми. Имовина и средства на рачуну одблокирана су тек након правноснажног окончања поступка. Тужиочев... се распитивао и на другим местима ради позајмице, али су тамо нудили 6% месечне камате, а тужилац је учињеном позајмицом камату добио у износу од 6% на годишњем нивоу. Притвор је већ предуго трајао, а било је неизвесно колико би могао још трајати с обзиром да су неки од окривљених за лакша дела остајали у притвору од још шест месеци дуже након што је тужилац пуштен. Тужилац је имао и забрану обављања делатности током трајања кривичног поступка, а

као ... је био “прокужен” и није било ... коју је очекивао чак и након правноснажности пресуде. ... које је имао ... су му сви отказали, а велики број људи је тужиоцу и његовој породици окренуо леђа, тако да није имао много избора од кога ће новац позајмити. Део камате је зајмодавцима платио од своје зараде коју је имао, а други део је позајмио од колега ... којима је новац вратио када је успео у спору за накнаду нематеријалне штете. На име накнаде материјалне штете за две године притвора добио је износ од 1.180.000,00 динара. Новац од јемства је након правноснажности тужиоцу враћен на његов рачун.

На основу свих изведених писаних доказа које је другостепени суд прихватио с обзиром да се ради о јавним исправама, чију аутентичност парничне станке нису оспоравале, исказа тужиоца који је такође прихватио с обзиром да је у складу са осталим изведеним доказима и приватних исправа – уговора о зајму и потврде о исплаћеним каматама издатих од стране ВВ и ГГ које је такође прихватио будући да доказа који би наведене доказе довели у сумњу током првостепеног и другостепеног поступка није било, утврђено је да је против тужиоца вођен кривични поступак због постојања основане сумње да је извршио више кривичних дела, те да је поступак у делу правноснажно окончан ослобађајућом пресудом, док је за једино преостало дело кривични поступак правноснажно обустављен. Током кривичног поступка тужилац је био лишен слободе и боравио је у притвору 666 дана. Тужилац је током боравка у притвору лично и преко свог пуномоћника поднео предлог за прихватање јемства у износу од 100.000 евра и успостављањем zaloженог права – хипотеке у корист Републике Србије за износ од 10.060.180,00 динара на стану ..., који предлог је усвојен правноснажним решењем Окружног суда у Београду – Посебно одељење од 25.1.2008. године, након чега је тужилац наложио ... да од тужиоцевих пријатеља ВВ и ГГ позајми износ од укупно 100.000 евра ради полагања јемства. Закљученим уговорима о зајму дана 7.2.2008. године тужилац се као зајмопримац обавезао да позајмљени износ од укупно 100.000 евра врати без камате у року од три месеца од дана закључења уговора о зајму, односно са каматом од 6% на годишњем нивоу све до враћања дуга. По правноснажном окончању кривичног поступка тужиоцу је депоновани износ јемства у износу од 100.000 евра враћен, након чега је тужилац дана 8.2.2016. године зајмодавцима ВВ и ГГ вратио позајмљени износ од по 50.000 евра, као и камату за период од 1.5.2008. до 1.2.2016. године у износу од по 23.250 евра. Тужена током поступка није спорила математички обрачун годишње камате од 6% на позајмљени износ од 100.000 евра, који за период од 1.5.2008. до 1.2.2016. године износи укупно 46.500 евра.

Неосновано тужена жалбом оспорава доказну снагу потврда издатих од стране зајмодаваца ВВ и ГГ указујући да нису одговарајући докази јер нису оверене од стране јавног бележника, будући да Законом о облигационим односима није предвиђена чак ни обавезна писана форма уговора о зајму, што у смислу одредбе члана 67 и 68 истог закона и начелу неформалности важи и за потврду као доказ о испуњењу уговором преузетих обавеза.

Према одредби члана 35 став 1 Устава Републике Србије прописано је да ко је без основа или незаконито лишен слободе, притворен или осуђен за кажњиво дело има

право на рехабилитацију, накнаду штете од Републике Србије и друга права утврђена законом, па се наведеном одредбом јамчи право на рехабилитацију и накнаду штете као једно од основних људских права.

Лице које је неосновано лишено слободe или осуђено за кривично дело, има право на накнаду штете од државе и друга права прописана законом, прописано је чланом 18 Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...62/21), а који се у конкретном случају примењује на основу одредбе члана 607 истог законика.

Дефинишући појам лица неосновано лишеног слободe члан 584 став 1 тачка 1 Законика о кривичном поступку прописује да се неосновано лишеним слободe сматра лице које је било лишено слободe, а није дошло до покретања поступка, или је правноснажним решењем поступак обустављен или је оптужба одбијена, или је поступак правноснажно окончан одбијајућом или ослобађајућом пресудом. Ставом 2 члана 584 Законика о кривичном поступку прописано је да накнада штете не припада лицу које је својим недозвољеним поступцима проузроковало лишење слободe.

Према одредби члана 133 Законика о кривичном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 70/01, 68/02, “Службени гласник РС”, бр. 58/04...76/10) који је био на снази у време одређивања притвора тужиоцу, прописано је да су мере које се могу предузети према окривљеном за обезбеђење његовог присуства и за несметано вођење кривичног поступка позив, довођење, забрана напуштања боравишта, јемство и притвор (став 1), те да ће се надлежан суд придржавати услова одређених за примену појединих мера, водећи рачуна да се не примењује тежа мера ако се иста сврха може постићи благом мером (став 2).

Према одредби члана 137 став 1 Законика о кривичном поступку прописано је да окривљени који треба да буде стављен у притвор и окривљени који је већ стављен у притвор само због постојања околности које указују да ће побећи или из разлога прописаних у члану 142 став 1 тачка 4 овог законика може се оставити на слободи, односно може се пустити на слободу ако он лично или ко други за њега пружи јемство да до краја кривичног поступка неће побећи, а сам окривљени обећа пред судом који одлучује о јемству да се неће крити и да без одобрења неће напустити своје боравиште. Јемство се према одредби члана 138 став 1 истог законика одређује у новчаном износу с обзиром на тежину кривичног дела, личне и породичне прилике окривљеног и имовно стање лица које даје јемство.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе Устава и Законика о кривичном поступку произлази да се тужилац сматра лицем неосновано лишеним слободe, због чега има право на накнаду материјалне штете која је последица одређеног притвора у кривичном поступку.

Одговорност тужене за накнаду штете лицу неосновано лишеном слободe прописана је посебним законом – Закоником о кривичном поступку, па противно наводима жалбе тужене право таквог лица на накнаду материјалне и нематеријалне штете није условљено испуњењем услова прописаних одредбом члана 172 Закона о

облигационим односима, већ искључиво испуњењем услова прописаних наведеним посебним законом. Стога се жалбом тужене неосновано указује на непостојање противправне радње тужене у смислу општих одредаба Закона о облигационим односима о накнади штете због незаконитог или неправилног рада државних органа. Како током поступка није било ни тврдњи ни доказа да је тужилац својим недозвољеним поступицима (бекством, скривањем, променом пребивалишта или боравишта или преузимањем других противправних радњи) скривио притварање, односно да је у његовом понашању било елемената недозвољеног понашања, то нема места искључењу одговорности тужене за накнаду материјалне штете у смислу члана 584 став 2 Законика о кривичном поступку, што би једино било од утицаја и у надлежности парничног суда да испитује као битне чињенице од којих зависи право тужиоца на накнаду штете посебно прописане Закоником о кривичном поступку. У недостатку наведених доказа, без утицаја је на одлуку чињеница да је у решењу о одређивању притвора као разлог, између осталог, наведено да постоје околности које указују на опасност од бекства.

Неосновано се жалбом тужене указује да је за одлуку о праву тужиоца на накнаду материјалне штете коју потражује од значаја чињеница да је он својевољно предложио јемство, те да због наведеног тужилац нема право на тражену накнаду штете с обзиром да одређивање јемства нема принудни карактер.

Наведене одредбе Законика о кривичном поступку, супротно наводима жалбе тужене, упућују на закључак да између притвора и јемства, као теже и блаже мере обезбеђења присуства окривљеног и несметаног вођења кривичног поступка, постоји узрочна веза будући да је полагање јемства условљено постојањем разлога за одређивање притвора окривљеном, односно да се јемство одређује када је окривљени већ у притвору. Стога је према оцени другостепеног суда умањење имовине тужиоца настало због плаћања камате на износ зајма уговореног ради плаћања јемства, директна последица неоснованог лишења слободе тужиоца, због чега је необавезујући карактер јемства без утицаја на остваривање права окривљеног који је положио јемство како би тежу меру притвора заменио блажом мером – полагањем јемства и одбраном са слободе. Наведено стога што је и према цитираним одредбама Законика о кривичном поступку обавеза суда да када год постоје услови - тежу меру замени блажом, а све ради легитимног циља - остварења права на личну слободу (члан 27 Устава Републике Србије) и ограничног трајања притвора на најкраће неопходно време (члан 31 Устава Републике Србије).

Истакнути приговор застарелости потраживања накнаде материјалне штете коју је тужилац претрпео није основан будући да се имовина тужиоца умањила исплатом уговорене камате за позајмљени износ ради јемства дана 10.2.2016. године, када је тужилац својим зајмопримцима исплатио укупан износ од 46.500 евра на име уговорене камате, а тужба у овој парници поднета је дана 4.7.2016. године, дакле у оквиру трогодишњег рока прописаног одредбом члана 376 став 1 Закона о облигационим односима. С обзиром да се ради о потраживању накнаде причињене материјалне штете, тужена неосновано указује да је требало применити одредбе члана 372 Закона о облигационим односима, јер се наведена одредба односи на повремена потраживања, а

не на накнаду штете.

Поред наведеног, у конкретном случају није било места ни примени одредбе члана 192 Закона о облигационим односима с обзиром да тужена на којој је у смислу одредбе члана 231 став 3 Закона о парничном поступку терет доказивања чињеница које су спречиле настанак или остваривање права тужиоца, није истицала ни чињенице нити предлагала доказе на основу којих би се несумњиво могло закључити да је тужилац у периоду након изласка из притвора евентуалним враћањем позајмљеног новца, било од зараде коју је остваривао или на други начин, могао смањити обим штете, односно висину исплаћене камате. Стога, у недостатку наведених тврдњи и доказа суд сагласно одредби члана 7 став 2 Закона о парничном поступку у вези са одредбом члана 228 истог закона није ни могао утврдити нити размотрити постојање чињеница о евентуалној сразмерној накнади претрпљене материјалне штете.

Висина материјалне штете коју је тужилац претрпео плаћањем камате на позајмљени износ од 100.000 евра од 6% на годишњем нивоу за период од 1.5.2008. до 1.2.2016. године износи укупно 46.500 евра, а ову чињеницу је другостепени суд у смислу одредбе члана 230 став 1 Закона о парничном поступку узео као доказану будући да тужена исту није оспорила.

Како се у конкретном случају ради о новчаној штети, иста се надокнађује у износу у коме је настала, а тужилац за овај вид штете у складу са одредбом члана 186 Закона о облигационим односима којом је прописано да обавеза накнада штете доспева о тренутка настанка исте, има право на камату од дана када је његова имовина умањена исплатом камате на позајмљени износ положен на име јемства, а што у конкретном случају значи - од дана исплате овог износа зајмопримцима 10.2.2016. године, па како је тужилац камату потраживао од 4.7.2016. године, као дана подношења тужбе, иста је тужиоцу и досуђена у границама постављеног захтева применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду и остале наводе жалбе, али их посебно али их посебно не образлаже налазећи да нису од утицаја на доношење другачије одлуке о изјављеној жалби.

Одлука о трошковима првостепеног поступка донета је у складу са чланом 154 став 1 и чланом 163 став 1 и 2 Закона о парничном поступку, а досуђени износ чине нужни издаци тужиоца на име ангажовања адвоката за састав тужбе и пет образложених поднесака у износу од по 22.500,00 динара, за заступање на четири одржана рочишта у износу од по 24.000,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште у износу од 16.500,00 динара, за састав две жалбе (од 18.7.2016. године и 5.3.2019. године) и ревизије износ од по 45.000,00 динара, те на име плаћених судских такси на тужбу и две жалбе (од 18.7.2016. године и 5.3.2019. године) у износу од по 74.460,00 динара и таксе на ревизију у износу од 154.920,00 динара што све укупно износи 760.800,00 динара, одмерено према Адвокатској тарифи и Таксној тарифи важећим у време пресуђења. Тужилац нема право на тражени трошак на име плаћања судских такси на првостепене пресуде које су укинуте, сходно одредби тачке 3

напомене уз члан 2 Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Одлука о трошковима другостепеног поступка донета је применом одредбе члана 165 у вези са члановима 153 и 154 Закона о парничном поступку, а тужиоцу су досуђени трошкови на име ангажовања адвоката за заступање на једном одржаном рочишту у износу од 24.000,00 динара одмерено према важећој Адвокатској тарифи.

Тужиоцу на износ досуђених трошкова првостепеног и другостепеног поступка припада право на законску затезну камату од наступања извршности одлуке, па до исплате сходно одредби члана 277 став 1 и члана 324 став 2 Закона о облигационим односима.

Како тужена у жалбеном поступку није успела, то јој не припадају трошкови другостепеног поступка, те је на основу одредбе члана 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одлучено као у петом ставу изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић